

omhandler ikke Tvangsakkord under Konkurs. Det Hul, som derved er kommet til Stede, tror jeg, man skulde sørge for at faa udfyldt, det kunde gøres temmelig let ved en Forandring af Konkurslovens § 100. Saa er der en Bestemmelse i § 26, som er ret vigtig, og som jeg tror bør forandres. § 26 indeholder Bestemmelse om de Tilfælde, hvor Skifteforvalteren skal nægte Stadfæstelse af Tvangsakkorden, og blandt disse Tilfælde er der ogsaa foreslaaet det Tilfælde, at Betalingsterminerne medføre en Udsættelse med Betalingen, der ikke findes begrundet ved rimeligt Hensyn til *Opretholdelse* af Skyldnerens Forretning. Men Ønske om en Tvangsakkord og Forhold, der gøre den tiltrængt, kan meget godt være til Stede, hvor der slet ikke er Tale om Fortsættelse af Forretningen. Det kan netop ske, at en Mand, der ønsker at *afslutte* sin Forretning, kan have et berettiget Krav paa Akkord, og at hans Fordringshavere med Undtagelse af en enkelt Chikanør, kunde være vel tjente med at gaa ind paa en Akkord; men han vil være udelukket fra at faa en Tvangsakkord i Stand, fordi hans Forretning ikke skal fortsættes, men afsluttes. Jeg tror, man her skulde se at faa en Forandring. — Af Punkter af Betydning, som jeg finder Anledning til at maatte omtale, skal jeg — ogsaa af Hensyn til det sene Tidspunkt — yderligere kun nævne, at det Apparat, som skal bruges ifølge Lovforslaget, efter min Mening er meget stort. Der er først et ubestemt Antal Tillidsmænd og regnskabskyndige Tillidsmænd, der skulle have Betaling for deres Arbejde. Der er dernæst en hel ny Domstol, Akkordretten, bestaaende af 5 Dommere med en ekstra lønnet Højesteretsdommer i Spidsen. Saa er der et Kontorhold for Akkordretten. Alt dette er et meget stort Apparat. Det fortjener vistnok Overvejelse, om man ikke kunde faa dette ny, baade efter Kommissionens og uden Tvivl ogsaa efter Forretningsverdenens Mening meget tiltrængte Institut indført uden dette store Apparat. Det fortjener Overvejelse, om det ikke endogsaa kunde være muligt, at Akkordforhandlingen ganske simpelt kunde foretages af Skifteforvalteren, fgesom Akkordforhandling under Konkurs foretages af denne. Herved er nemlig den Ting at erindre, som vejer med, at jo flere Akkorder der komme i Stand, desto færre Konkurs, en i og for sig meget gavnlig Virkning, og derhos en Virkning, som har sin Betydning for Skifteforvalterens Virksomhed; det forøgede Arbejde med Akkord

uden for Konkurs giver ham mindre Arbejde med Konkursboer. Det kan derfor ikke siges, at der vil blive paalagt denne nogen ubillig Byrde, naar det paalægges ham ogsaa at lede Forhandlingerne om Tvangsakkord uden for Konkurs. — Dette er de enkelte, vigtigere Punkter, jeg finder Anledning til her ved 1ste Behandling at pege paa som Genstand for nøjere Overvejelse, og til Dels med Ønsket om, at de maatte blive ændrede, idet jeg for Resten i Hovedsagen gentager min anbefaling for dette tiltrængte og dygtige Lovforslag.

Lange: Jeg skal, ligesom den ærede sidste Taler, fatte mig saa kort som muligt i Anledning af den fremrykkede Tid. Naar man tænker sig 40 Aar tilbage i Tiden og erindrer, med hvilket Blik man den Gang saa paa en Mand, som „spillede“ fallit, som man den Gang kaldte det, vil man erindre, at en saadan Mand den Gang til Dels blev betragtet som en uærlig Mand. Naar man dernæst tænker paa, paa hvilken Maade ikke alene Fallitterne have udviklet sig i de sidste 10—20 Aar, men ogsaa og endnu mere paa, hvorledes Akkorderne paa en Maade, som absolut maa siges at være en Kræftskade paa vort Samfund, have udviklet sig, maa man erkende, at selv om man tidligere har bedømt de Mænd for haardt, som gik fallit — thi den Gang var der næsten aldrig Tale om Akkord —, turde det vel i Nutiden være saaledes, at man ser lovlig lige-gyldigt, lovlig let paa disse Spørgsmaal. Jeg tror ikke, jeg siger for meget, naar jeg udtaler, at der alt for ofte nu begyndes Forretninger, der — selv om man ikke kan sige, at de begynde med det for Øje at søge Akkord — dog begyndes saaledes, at Ejerne med en vis Tryghedsfølelse sige: Hvis Forretningen ikke gaar, vente vi at kunne faa Akkord, og saa blive vore Forhold bedre. Derfor maa man være glad ved dette Lovforslags Fremkomst og yde den højtærede Minister en Tak for det. Det er et Lovforslag, der virkelig tiltrænges.

Lovforslaget skulde saa vidt muligt ordne Forholdene gunstigt, baade for Skyldneren og for Fordringshaverne, ved at skabe en sund, nøgtern Opførelse, baseret paa de forskellige Fordringer, der stilles i Lovforslagets § 1. Dernæst skulde man ogsaa muliggøre det for den reelle, solide Mand, som findes mellem dem, der søge Akkord, at faa den sluttet uden først at lukke sin Forretning. Ser man hen til disse to Ting, vil det være et stort Gode,